

ДІЛО

Виходить щоденно передполуднем

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II, по.
Конт. пошт. № 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає
від 11-го год. передпол.
Учепом не заступається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно и крією 420 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр.,
Італії 750 лір, Німеччині 750
марк, Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. кр.,
Румунії 150 лей, Болгарії 750
лв., Австрії 750 шв. кр.
Гроші 1 злот.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Українізація.

З нагоди речинця для її закінчення.

Дивовижно, а для чужинця то й парадоксально звучить цей оклепаний у нас термін "українізації". Українці. Неяке Україну треба українізувати? На політику ворогам мусимо ствердити, що Україна не погребує "українізації". За те необхідна українізація для тієї бюрократії, що злитворилася на Україні завдяки цілим десяткам літ давньої асиміляційної політики царських урядів. Неяке і для всієї бюрократії необхідна була саме українізація? Якщо розуміти під українізацією виключно оживлення української мови в письмі та слові, то так. Як же ж надати українізації децю ширшого і глибшого змісту, то не конче.

Безперечно, що велика частина бувшої царської бюрократії була російського (московського) походження, але значна її більшість вербувалася з місцевого українського населення. Торкається це в першій мірі тисячів тих сірих, авчачицьких собі, Богу духа винних, писарів, рахівників і інших канцелярських автоматів, що і коли нічого спільного не мали ні з російським народом, ні з його культурою, що його не знали, що мали вправді українську душу, українську психіку, але поверховно лідувалися до російської культури, засліпані величчю царської імперії, вважали себе "російськими" і мали собі навіть за честь належати до складу старої бюрократії. Ось тих усіх т. зв. "Малоросів" треба було не українізувати, а відросійщувати. Тим процесом відросійщування української бюрократії займався і уряд Центральної ради і уряд гетьмана і накінець Директорії.

Важка це була справа відросійщувати саме ту категорію малолетньої гентної, пліткої і попри те нещайно зарозумілої та позадничної настроєної бюрократичної маси. Всі вищі бюрократичні становища були звичайно обсяджені Можалими або й українськими національними ренегатами, що — знаючи навіть українську мову, негували все українське та вважали себе "російськими". Це були так звані бюрократичні "верхушки". Вони мали і більшу освіту і широкі горизонти, але для них була ближчою особиста вигода, бо ближчим "Союз русского народа" ніж українська національність, тоді т. зв. "сепаратистична" робота. Вони відмежовували себе від "малелинства", бо воно було неспокійне перш за все для їхньої кар'єри, для їхнього галаганського і владного життя. І саме ті "верхушки" були все найбільшою перешкодою у процесі т. зв. українізації. Вони надіялися тої уїди поборюванню, самотуванню, вони і хотіли за собою одишність тієї сірої низкої бюрократичної ороти. Національна українська влада вела з ними заперці боротьби. У відповідь за те, що вони її поборювали, як могла.

Прийшла радянська влада і вистала її сама відносини і тої самий уклад сил серед давньої бюрократії. Давні "верхушки" стали тепер "серединами". Початково нова влада не звертала належної уваги на

"українізацію", бо для неї, на перший погляд, було байдуже, яка буде рознішана поведінка радянської державності на Україні. Для неї найважливішою справою було перероблення національної української душі в інтернаціональну, знищення всяких національних цінностей та заміна їх "пролетарськими". Означе скоро комуністи прийшли до голови по рулю та розуміли, що до душі народу можна підійти тільки при допомозі його рідних засобів, між якими перше місце займала його рідна мова. При допомозі рідної мови та рідної пісні, рідної приповідки, чи жаргу можна заціпити почуття простої людини, можна дібратися до її душі та серця і тоді щойно їх переробляти, опановувати, нищити все старе та насаджувати нове.

Звідси то й пішла ослаблена українізація України. Теперішня українізація не доказує, що комуністам залежить дуже на українській культурі, не свідчить, що вони стали національними патріотами (що було би абсурдом зі становища комунізму), але навпаки доказує, що переробляти т. зв. формальну, авоїнізовану українізацію, вони тим самим вступають на єдину доцільний шлях, що веде до душі народу. І тому го тепер приважують на Україні таку велику вагу до знання української мови в уряді, школі, громадських установах, а навіть у партії. І тому насильно українізують усе свою державну і партійну бюрократію. Нема сумніву, що для кожного Українця, селянина, чи робітника, стає якоюсь бляжкою, та більше зрозумілою всяка ідея, всяка нова думка, якщо про неї він дізнається та її почує в своїй рідній мові. Тим самим менше упередження та більше довіри почує він і до комунізму, що йде до нього в рідній українській поволочі.

Отже з тих мотивів формальна українізація не України, а радянського і партійного апарату на Україні посувається вперед, що більше вона доходить до свого формального завершення. Та не звачаючи на те, що провадить її тепер на Україні з чисто утилітарних пошук, вона все таки йде вгору. Вона ж відбувається вже кілька літ.

Про її закінчення видавав Раднарком України вже кілька розпорядків. Останнім речинцем був день 1. січня 1926 р. Той речинце мимув, але українізація все одно не закінчилася. Хто її не виконав? Перш за все "середина", отже ті давні "верхушки" старої бюрократії. Для них передбачив уряд уже навіть нові полекши та відсуни для них речинце аж на 6 місяців. На основі рішення Раднарком України а 15. липня 1925 р. мають по 31. січня 1926 р. завітати з посади усіх тих, що ворожо ставилися до українізації та її поборювали. Це торкається перш за все тієї сірої, нещайної ні якості, ні силно оіоркратичної частини урядництва, що відваляється у "серединах". А ті середина — це переважно, як сказано

Москві або делегації, і для них вляти побляжіння. Неважко тому, що мають наслідків у нижній братії? Відбуваються іспити! І знов екзамінують нижчу братію, а не піддають іспитам верху. Щож на ділі уявляють собою "середина"? Вони не комуністи! Вони російські патріоти! Отже української мови не вчать тому, бо не суперечить їх чорносотенним настроїм і тому, бо українізація на руку комуністам. Та їх аз те гласка оть. Дуже слабо посунулася українізація у всяких муніципальних установах, майже не будо її ні в трестях, ні в господарських установах, ні професійних організаціях. Там та ж нахляють тон названі "середина". Ще гірше позаставляється справа у всіх школах вищого типу крім сільсько-господарських інститутів та інститутів народної освіти.

На Україні вже була раз перевірка знання української мови при допомозі іспитів по деяких установах, це в листопаді 1925 р. Але як вона відбувалася? Попередній перебірка — пише у "Вістях" С. Касиня, — що передовидіся при кінці листопада і початку грудня 1925 р. між співробітниками, що прослухали 3-місячні курси, проходила досить мляво. Ніхто не надіваз їй належної ваги, перебірка хатніми в'язами, частина співробітників навіть не прибули на перебірку і т.д. Коли й теперішня перебірка піде так само, то ніщо по ній надіятися не можна.

Українізація, що має чисто утилітарне значіння для комуністів, має попри те і велике принципіальне значіння для нас націоналістів. Життя народної душі проваляється все намоє стікля. На нього не можна наложити ніяких тісних означених рамок. І при допомозі тої чисто формальної поволочки, якою — на думку більшовиків — є мова, нація може і напевно буде творити своєрідні цінності, що впливатимуть стихійно з її духа. Отже, поминувши тенденційну мету українізації більшовиків, ми бачимо в ній великий засіб для культурної творчості нашої нації. Зримо, що вона у своїх наслідках дасть великі та своєрідні, питомі для українського народу цінності, що причиняться не до затертя національної окремішності, але навпаки до її підкреслення. Тому го ставимося ми до українізації на Радянській Україні дуже уважно та вважимо її за великий здобуток української нації, дарма, що вона посувається черепашиною ходом.

В. М.

Соймові посли в СРСР.

Гостинний виступ у Ленінграді.

Делегацію польських соймових послів зустрічають в СРСР, незвичайно торжественно: привітними промовами й бенкетами. Такий бенкет відбувся 16. ч. м. в Ленінградському "Гранд-Готелі". На йому була присутня польська делегація в повному складі, секретар губ. викон. комітету Кондратів, уповноважений нар. комісаріату закорд. справ Іванівський, члени гоуланком-хому та представники громадян-

ських господарських і наукових установ.

Польських послів вітав Кондратів, співачка в їх осягах мовірів зближення двох держав — Польщі й СРСР.

У відповідь на та провідник польської делегації Бріль виголосив гарату промову.

Нім говорив — казав він — що в СРСР. будить скривати паразитичні відношення. Та ми переконалися, що нам не лише вкладають на свої плечі, але — знімають — підкреслюють все що не-політичні відношення. Сьогодні капітал не дає СРСР кредитів, нікаючись розвинути і зросту його господарства. А нам капіталістичні готові відкрити кредит під умовою нашого виступу проти СРСР. Олтіє працюючі маси Польщі ніколи не те не підуть. Ваша сила в тому, що ви прислухаете до господарського будівництва все нові й нові народні низи. Ваші необхідні сили містяться в союзи прав і науки. Ми приклали сюди не лише знати того, щоби зміцнити культурні зв'язки між Польщею й СРСР, а й і задля того, щоби створити тісні економічні й політичні зв'язки між Польщею й СРСР.

Після бенкету делегація виїде в Москву, звідки одна частина поїде на Україну, а друга вернеться в Білорусь.

Провідник делегації соймових послів Бріль в розмові з представником Ленінградської "Правди" заявив.

"Не звачаючи на наш короткий побут в СРСР, ми не могли відлучитися від відділів Ленінградської ангажориса й розвинути розсудливий рух проти царизму й буржуазії. Зразком блискучого відношення нації національного й ітання є польські школи, кляоби і польський педагогічний тлумач, який ми сьогодні оглядали в Ленінграді. Ми переконалися, що хазаняни країни є безумовно розбитими й селянсь. Сила радянської республіки в тому, що вона старається на широкі маси працюючих. В тому є її основа й дальшого розвитку".

Бюджет Польщі на 1926 р.

Ухвалений на останньому засіданні рятів міністр проект скарбового закону на 1926 р. представляється так:

Державні видатки Польщі передбачено на суму 1 мільярд 543 млі. 277 тис. 14 злот. На покриття цієї суми передбачено в бюджеті на 1926 р. а) доходи з вугільних даних 787 млі. 950 тис. злот., б) відходів доходи 192 млі. 917.341 злот., в) доходи з державних підприємств 63.531.328 злот., г) доходи з державних монополій 45.510.050 злот., г) надходження з реорганізації державних підприємств 130 млі. 14 злот. Усі доходи передбачено на суму 1,502.379.032 злот.

Постановлено, що всі державні видатки можуть іти тільки на цілі, означені в бюджетному проєкті, і в межах кредитів, установлених у статті держ. бюджету. (Позичено — побачило — Поль. Ред.). Міністер скарбу обв'язаний обв'язувати виступи кредитів, примножуючи щадність особливо в реформах адміністрації. На всякий випадок загальна сума видатків не має перевищити передбаченої суми доходів (1,502.379.032 злот.). Державні кредити, необхідні бюджетом, може менше скарбу тільки після затвердження його

справ. Адвокат мусить платити всі можливі аклади до всіх товариств чи інституцій, а що за не все має? Сидити важко, мулять до чужих адвокатів. І тільки Перемісний диванський суд цивільний арешт і майже нісистою в руках зустрічає адвокатів. І тільки в останній момент сідомого українського солемства. У до свого адвоката. Не вранце пошодити й бігителів. — Коли дзвоню акро-...

внеску законодавчим шляхом і то під умовою, що одночасно буде отворено нове, вистарілише джерело пожиттів.

Окремі частини прибутків і розходів предсталися такі: 1) адміністративні: прибуток держави: приходи 227 тис. зол., розходи 1,307,098 зол., сума і сепарат: приходи 32,225 зол., розходи 2,998,500 зол., 3) державна контролія: приходи 99,200 зол., розходи 3,855,240 зол., 4) префектури ради міністрів: приходи 19,101 зол., розходи 2,183,165 зол., 5) місто заводу: приходи 8,958,000 зол., розходи 29,433,438 зол., 6) місто військових справ: приходи 11,346,939 зол., розходи 369,500,000 зол., 7) місто внутр. справ: приходи 12,454,380 зол., розходи 178,072,539 зол., 8) місто скарбу: приходи 846,941,855 зол., розходи 83,023,231 зол., 9) місто судништва: приходи 35,461,990 зол., розходи 83 міл. зол., 10) місто промислу й торгівлі: приходи 4,028,289 зол., розходи 17,363,925 зол., 11) місто заливів: приходи 195,350 зол., розходи 3,041,400 зол., 12) місто річкових: приходи 10,922,876 зол., розходи 32,449,750 зол., 13) місто освіти: приходи 7,422,250 зол., розходи 270 міл. зол., 14) місто публ. робіт: приходи 18,267,308 зол., розходи 57,393,195 зол., 15) місто праці й суспільної опіки: приходи 892,946 зол., розходи 77,629,475 зол., 16) місто земельних реформ: приходи 6,736,553 зол., розходи 29,931,055 зол., 17) інвалідські пенсії й зосилення: приходи 23,720,339 зол., розходи 169,812,437 зол., 18) державні доходи: приходи нікі, розходи 107 міл. 533,658 зол. — Державні підприємства: 19) Польська Тел. Агенція: приходи нікі, розходи 120,000 зол., 20) державні друкарні: тільки приходи 77,653 зол., 21) "Монітор Польський": тільки приходи 348,544 зол., 22) пошта й телеграф: тільки приходи 21,169,636 зол., 23) гірняк, гутини і промислові підприємства: тільки приходи 581,287 зол., 24) радіотелеграф: тільки розходи 897,960 зол., 25) польські державні доходи: доходи 38 міл. 324,538 зол. — Монастирі (тільки приходи): сахарна 50,000 зол., тютюн 209 міл. зол., спирт 211 міл. зол., сирки 5 міл. зол., сіль 31,887,400 зол., державна льотеція 6,872,650 зол.

Радянська Україна.

Перезавантаження Катеринославля.

Незможники Катеринославщини поробили заходи перед урядовими чинниками в справі переміни назви м. Катеринослав на Червонопетрівськ на честь голови ВУЦВК-ту Петровського.

Зрошування безводних земель на Україні.

Товариство для електрифікації у м. Вознесенську (над полудневим Богом) постановило заводити 5 тисяч десятин землі у Вознесенській окрузі. Удільне товариство задумує використати для цього гідростанцію, яку будують над Богом. Воду, для зрештування того простору будуть доставляти при допомозі електричних помп до штучно проведених ровів бетонованими коритами. Землі, які задумують назвати є вже плододатні. Влаштування постійної подорож-

дів для наводнення коштуватиме по 120 карбов. від десятини. Надіються, що ці видатки дасться покрити вже при допомозі першого врожаю. Проект наводнення затвердив харківський уряд та рішма доложити усіх старань для приєднання підприємства.

Проект нової залізнич.

В Києві одержали відомості про затвердження Союзним Наркомом шляхів плану будови нової залізничі, що получити Чернігів з Ніжином. Залізничу будуватиме Московська Київсько-Вороніжська залізничка на рахунок коштів, які буде відпускати на ту ціль Чернігівський Виконком. ("Вісті" з 14. I.).

Церква і новий календар.

У церковних колах Києва заявляють, що на майбутньому вселенському церковному соборі мають остаточно розбирати справу переходу східної церкви на новий календар. Значна частина православного духовенства на Україні вже й тепер схильється до думки про необхідність переходу на новий календар. ("Вісті" з 14. I. 1925).

Німеччина вчені про українські наукові установи.

В Харкові відбувся перший всеукраїнський міжд. терапевтів, на який прийшли німецькі вчені Вольгемут і проф. В. С. Зявель з Берліна. Німецькі вчені оглянули деякі харківські науково-медичні установи, а в тому числі інститут патологічної фізіології проф. Павлова та чинотничий інститут проф. Воробйова. Обидва професори висловили своє здивування з приводу тих значних наукових досягнень, які побачили в наукових установах. Проф. Вольгемут зазначив у розмові з проф. Павловим, що такої постановки наукової роботи, як у тих інститутах, не було навіть у тому інституті в Берліні, де він колись працював з проф. Павловим. ("Вісті" з 14. I. 1925).

Всеукраїнський переселенський комітет.

Комітет Народнього Комісаріату закордонних справ затвердила постанову про Всеукраїнський переселенський комітет. Комітет повстає при президії ВУЦВК-ту і буде кермучим органом переселенної справи на Україні. Свою працю буде він координувати з відповідними загально-союзними установами. ("Вісті").

Пам'ятаймо: Рідня Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

3 польських справ.

Бюджетові видатки на р. 1926. не повинні перейти суми мільярда 600 мільонів зол. Такий обов'язок накладає на міністра новий скарбовий закон.

Плати урядовців будуть в найбільшій часті означені відповідно до нової, постійної норми.

Ощадності в шкільництві не порушать дотеперішніх учительських плат. Збільшені будуть тільки нееквівалентні вчителі, обмежені відпустки на курси, упрощена буде адміністрація в інспекторських канцеляріях, зменшено число надпрограмних годин в учительських семінаріях, найслабші семінарії знічені — редуція дійде до 2000 етатів і 5,000,000 ощадності.

Ген. Шаптинського, покликани перед військовий суд за поведінку шойно тепер, коли спеціально для його випадку змінили закон: що коли бракує в армії відповідної кількості офіцерів даної шаржі, судити офіцера можуть й нижчі офіцери.

У Падаї повстали демонстрації італійських студентів проти чужинців, внаслідок образливих слів одного польського студента на адресу італійців. Багато осіб побили; товариство студентів-чужинців роз'язав ректор університету.

По широкому світі.

Комкордат з Ватиканом підписала Румунія; майно католицького костела в Румунії підлягає контролі держави. Призначення єпископів залежать від уряду.

Німеччина, як заявив Штраєман, починає знову міжнародно діяльність, негайно після аступлення до Ліги Націй.

Арештовані комуністи в Білгороді належать до великої організації, яка гроші та інформації одержувала з Москви через Відень. Югослованський уряд держить покісно подробиці слідства проти них у тайні.

Вступ Польщі до Ради Ліги Націй повинен, на думку впливового французького органу "Лер Нувель", наступити одночасно зі вступом Німеччини. Цей погляд зовсім не покривається зі становищем Англії в цій справі.

Соціалісти та комуністи в Німеччині дійшли до порозуміння щодо переведення плебіситу в справі відшкодування, якого домагаються бувші члени павуючої німецької ріднини.

Французький уряд хоче признати радянську владу в Грузії, шоби зменшити собі порозуміння з СРСР. при найбільших торговельних переговорах.

3 українського університету в Празі.

Інсталяція нового ректора. — Діяльність університету в м. р.

Прага, 20. січня 1926 р.
Дня 20. XI. м. р. відбувся у залі Геометричного Інституту Католицького Університету в Празі святочна ректорська інсталяція нового ректора проф. д-ра Колесса, на український університет в Празі при численній участі чеського та українського громадства і студентства. На сцені з'явилися також представники чехослованської влади. На початку свята урочиста Універсальна Академічна Хода у Празі писмо "Заславною орденом, Орденом Писемного проректора проф. Федора Шербина подані звітні доповіді про діяльність університету за 1924/25 в історичній ві. Військова з нього кілька викладачів і члени професорства колегії складати з них з 30 зазначених професорів, 2 викладачів, 3 доцентів-студентів, 2 доцентів, 4 лекторів. Студентів на обох факультетах було з зимовою півроку 437, з того 400 зазначених, 37 зазначених. Професорських студентів, що підлягають до доцентів, було на філософському факультеті 3, на правничому 3. На філософському факультеті протягом зимового семестру відбувалися виклади з 44 предметів, 99 годин тижнево. На правничому факультеті в зимовому семестрі відбувалися виклади з 37 предметів, 70 годин тижнево. На ф. факультеті в зимовому семестрі відбувалися виклади з 10 предметів, 104 години тижнево; на правничому з 34 предметів, 74 год. тижнево. Так проф. Шербина передав урочисто провід університету новому ректорові, який зложив прилюдно покречення. Ректор д-р О. Колесса виголосив інсталяційний виклад "Сенсція політичної української держави", в якій зобразив на історичному малюнку розділ і значення нашої політичної історії. Після викладу звернувся до всіх присутніх з короткою промовою за предмет участі в сьня. Відтак оголосив чеським присутнім й побажання, листів й телеграфічних, які прийшли на його адресу. Від українців стрічали присутні грецькими осясками. Особливо певнозначили осясками наповнили сцену при підтанці. Прямі від канцелярії Т. Г. Масарика та преем. міністра Шерги, Української Академії тор відоміла гмика: чеської, слованської та української, чим і закінчилися свята інсталяції нового академічного року, яка була великим святом української культури та дала наглядні докази поваги й симпатії, яку здобув собі український університет у Празі серед найважливіших коулів чеського народу.

8 тюрми.

Лист до Редації.

Мій політичний в'язень в тюрмі при м. Баторія 3, прошою не відмовити моїм листам у Вашому щомісячному органі газети про наші й далі триваючі незлікаданні в'язні в тут. тюрмі.

Декабристи.

3 прив ду сталітніх романів революції декабристів.

VI. Полудневе й Північне Товариство.

Розв'язання "Союза Щасливости" на ділі було тільки формальне. Його члени на Україні, головним чином старшини російських полків, розташованих на Україні, дали велику діяльність в "Полудневому Товаристві", якого осідок був в Тульчині. Організаційно нове товариство було схоже на "Союз Спасення". Його характер був виразно політичний, а під оглядом тактики — революційний. Зізна конспіраторів відбувалися на протязі трьох літ (1823—25) в Києві в часі тав. київських контрактів (дорічник ярмарків). На тих з'їздах дискутовано над будучим праводержавним і соціальним устроєм Росії і розглядалося даліший план акції. Всі годилися на те, що переворот мусить бути довершений армією. Також політична платформа товариства не викликала різниць ріжниць думок. Однак в поглядях на тактику значно ріжнилися члени "Полудневого Товариства". Згоджуючись на заведення республіканського устрою, не могли деякі члени (особливо

Сергій Муравев-Апостол і Мих. Бестужев-Рюмін) згодитися на насильне повзавлення життя ширя й царської родини. Щож торкається тактики, то Пестель був за повільним підготовлюванням революції, доряджуючи громадження сил, даліше подібно опрацювання будучого державного устрою Росії й вижидання сприятливих для революції умов. Другий напрям, репрезентований С. Муравевим-Апостолом і Мих. Бестужевим-Рюмином, був за негайним приступленням до акції, доказуючи, що товариство повинно само творити умови революційного руху, а не ждати на їх появу. На з'їзді в Києві 1823 р. постановлено увійти в ближчі взаємини з "Північним Товариством" (петербургським) з метою спільного й однозгідного провадження революційної акції. На тому з'їзді конспіратори довідалися про існування польського тайного політичного товариства й зобов'язали С. Муравева-Апостола й Бестужева-Рюміна наважати з ним ближчі зв'язки.

Підчас київських контрактів 1824 р. повнозасідання перевели пароговоря в Кшижановський, представники польського "Патріотичного Товариства". Про їх вислід довідаємося з доповіді, який Бестужев-Рюмін вручив ген. Юшневському, од-

ному з керманців "Полудневого Товариства". Отже Росія, бажуючи мати відячий союзників замість тайних ворогів, після перезоругу й переведення реформ в Росії, верне Польщі державну незалежність. Крім польських земель могла би відреставрована Польща одержати ще й ті російські губернії, які не є достаточним зрусифіковані, а саме губ. Гродненську, частину Віленщини, Мінської й Волинської. Зіте обов'язком Поляків буде перепинити поворот вел. ки. Константина до Росії після вибуху революції, повстати збройно разом з Росіянами, протидіяти литовському корпусові, колиб той з'явився проти нового руху в Росії, допомагати російській революції, бути посередниками між російською революційною організацією й аналогічними організаціями в Європі та прийняти республіканську форму правління. В переговорах, які рік пізніше (1825 р.) відбулися між Пестелем і імені "Полудн. Товариства" і ки. Яблоновським і імені польського "Патріотичного Товариства", перший в імені обох російських товариств (полудневого й північного) заважав за незалежністю Польщі, який Росіяне готові відступити Полякам з українсько-білоруських земель, що лише буде можна. Пола-

ки ніяк не могли погодитися з республіканським устроєм будучої Польщі, а також не годилися на різку поведінку у відношенні до царської родини.

В "Полудневому Товаристві" дали йшли спори за тактику і за успішність перезоругу. Пестель да обстоював докладне підготування військової революції, а С. Муравев-Апостол і Бестужев-Рюмін рвалися до діл. Сергій Муравев-Апостол планував двократно скопити Александра І. а Бобруйську й Біліні Церкві і тим започаткувати революцію. Однак Олександр, не зважаючи на попередні запоздання, не прибув до тих місцевостей. Ці невідомі плани дали привід до усунення деяких розбіжностей. Пестель, довідавшись про нах, доказував, що скоплення імператора ще про ніщо не рішма, бо як довго живе цар, не лише ніхто не важиться би проти нього ділати, але й багато було би таких, що в надії нагороди старалися би його уявляти. Ці докази переконали С. Муравева-Апостола й Бестужева-Рюміна; вони згодилися в рішучий хвилі позбавити життя Олександра І, але обставили за збереженням життя царської родини. (Продовження буде)